

- 2) Savienības tiesības jāinterpretē tādējādi, ka tās liedz valsts tiesai, kurai jāizskata Direktīvas 2006/112 noteikumu transponējošas valsts nodokļu tiesību normas un kurai var būt vairākas interpretācijas, izvēlēties nodokļu maksātājam labvēlīgāko, balstoties uz valsts konstitucionālo principu *in dubio mitius*, pat pēc tam, kad Tiesa ir nospriedusi, ka šāda interpretācija atbilst Savienības tiesībām.

(¹) OV C 294, 20.8.2018.

Tiesas (devītā palāta) 2020. gada 2. aprīļa spriedums (Augstākās tiesas (Latvija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – tiesvedībā, ko aizsāka AS “PrivatBank”

(Lieta C-480/18) (¹)

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Maksājumu pakalpojumi iekšējā tirgū – Direktīva 2007/64/EK – Materiālā piemērošanas joma un piemērojamība personām – Maksājumu pakalpojumi, kas nav sniegti euro vai kādas citas eurozonā neietilpstošas dalībvalsts oficiālajā valūtā – Maksājumu pakalpojumi, ko sniedz kredītiestāde – Maksājuma uzdevuma neizpilde vai nepareiza izpilde – Atbildīgais – Prudenciālās uzraudzības procedūra – Sūdzību procedūras – Ārpustiesas pārsūdzības – Kompetentās iestādes)

(2020/C 230/04)

Tiesvedības valoda – latviešu

Iesniedzējtiesa

Augstākā tiesa

Pamatlietas puses

Prasītāja: AS “PrivatBank”

Piedaloties: Finanšu un kapitāla tirgus komisijai

Rezolutīvā daļa

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2007/64/EK (2007. gada 13. novembris) par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū, ar ko groza Direktīvas 97/7/EK, 2002/65/EK, 2005/60/EK un 2006/48/EK un atceļ Direktīvu 97/5/EK, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2009/111/EK (2009. gada 16. septembris), 2. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam nav pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru šīs direktīvas 82. pantā minētās iestādes kompetencē ir izskatīt sūdzības un piemērot sankcijas gadījumā, ja maksājumu pakalpojumi ir sniegti kādas trešās valsts oficiālajā valūtā.
- 2) Direktīvas 2007/64, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Direktīvu 2009/111, 20. un 21. pants nav *ratione personae* piemērojami kredītiestādēm.
- 3) Direktīvas 2007/64, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Direktīvu 2009/111, 80.–82. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nedod tiesības kompetentajai iestādei šo normu izpratnē izšķirt – atbilstoši šīs direktīvas 75. pantā noteiktajiem kritērijiem – maksājumu pakalpojumu lietotāju un sniedzēju starpā esošos strīdus, kas izriet no maksājuma darījuma neizpildes vai nepareizas izpildes, kad šāda iestāde īsteno savu kompetenci izskatīt maksājumu pakalpojumu lietotāju sūdzības un piemērot sankcijas maksājumu pakalpojumu sniedzējiem gadījumā, ja tiek pārkāptas piemērojamās tiesību normas. Šie strīdi ir jāizšķir Direktīvas 2007/64, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Direktīvu 2009/111, 83. pantā paredzēto ārpustiesas pārsūdzību ietvaros, neskarot valsts procesuālajās tiesībās paredzētās tiesības vērsties tiesā. Ja valsts likumdevējs ir izvēlēties piešķirt kompetences, kas izriet, pirmkārt, no minētā 80.–82. panta un, otrkārt, minētā 83. panta, vienai un tai pašai iestādei, šai iestādei katra no šo kompetenču kategorijām ir jāīsteno autonomi, darot to tikai un vienīgi katras attiecīgās procedūras ietvaros.

- 4) Atbilstoši dalībvalstu procesuālās autonomijas principam valsts likumdevējs var piešķirt kompetentajai iestādei tiesības Direktīvas 2007/64, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Direktīvu 2009/111, 80.–82. pantā paredzēto sūdzību un sankciju procedūru ietvaros ņemt vērā tāda šķērējtiesas nolēmuma esamību un saturu, ar kuru ir izšķirts strīds starp šo procedūru skarto maksājumu pakalpojumu lietotāju un sniedzēju, ja vien pierādījuma spēks, kas šim nolēmumam tiek atzīts minētajās procedūrās, nedraud kaitēt šo procedūru priekšmetam un īpašajiem mērķiem, attiecīgo personu tiesībām uz aizstāvību vai šai iestādei piešķirto pilnvaru un kompetenču autonomai pastāvēšanai; par to pārliecināties ir iesniedzējtiesas ziņā.

(¹) OV C 381, 22.10.2018.

Tiesas (virspalāta) 2020. gada 23. aprīļa spriedums (*Corte suprema di cassazione* (Itālija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – NH/*Associazione Avvocatura per i diritti LGBTI – Rete Lenford*

(Lieta C-507/18) (¹)

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Vienlīdzīga attieksme nodarbinātības un profesijas jomā – Direktīva 2000/78/EK – 3. panta 1. punkta a) apakšpunkts, 8. panta 1. punkts un 9. panta 2. punkts – Diskriminācijas seksuālās orientācijas dēļ aizliegums – Pieejas darbam vai profesijai nosacījumi – Jēdziens – Publiski paziņojumi, ar kuriem tiek izslēgta homoseksuālu personu pieņemšana darbā – Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 11. panta 1. punkts, 15. panta 1. punkts un 21. panta 1. punkts – Tiesību aizsardzība – Sodi – Juridiskā persona, kas pārstāv kolektīvās intereses – Tiesības celt prasību, nerīkojoties konkrēta sūdzības iesniedzēja vārdā vai cietušās personas neesamības gadījumā – Tiesības uz zaudējumu atlīdzību)

(2020/C 230/05)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Corte suprema di cassazione

Pamatlietas puses

Prasītājs: NH

Atbildētāja: *Associazione Avvocatura per i diritti LGBTI – Rete Lenford*

Rezolutīvā daļa

- 1) Padomes Direktīvas 2000/78/EK (2000. gada 27. novembris), ar ko nosaka kopēju sistēmu vienlīdzīgai attieksmei pret nodarbinātību un profesiju, 3. panta 1. punkta a) apakšpunktā ietvertais jēdziens “nosacījumi darba [...] vai profesijas iegūšanai” ir jāinterpretē tādējādi, ka šis jēdziens attiecas uz paziņojumiem, kurus persona sniegusi audiovizuālās pārraides laikā un saskaņā ar kuriem tā nekad savā uzņēmumā nepieņemu darba vai arī nesadarbotos ar personām ar noteiktu seksuālo orientāciju, kaut arī nenotiek vai netiek plānota neviena darba pieņemšanas procedūra, ar nosacījumu, ka saikne starp šiem paziņojumiem un pieejas darbam vai profesijai nosacījumiem šajā uzņēmumā nav hipotētiska.
- 2) Direktīva 2000/78 ir jāinterpretē tādējādi, ka tai nav pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru advokātu apvienība, kuras statūtos noteiktais mērķis ir tiesā aizstāvēt personas, kurām ir noteikta seksuālā orientācija, un veicināt šīs personu kategorijas kultūru un tiesību ievērošanu, šī mērķa dēļ un neatkarīgi no tās iespējamā peļņas gūšanas mērķa automātiski ir tiesīga celt prasību tiesā par to pienākumu ievērošanu, kas izriet no šīs direktīvas, un vajadzības gadījumā saņemt zaudējumu atlīdzību, ja norisinās fakti, kas var būt diskriminācija pret minēto personu kategoriju minētās direktīvas izpratnē, un ja nevar noteikt cietušo personu.

(¹) OV C 436, 3.12.2018.